

ffe Lov er, der ikke have kunnet følge med i Uddannelsesiden, thi det er jo Lodtrækning, der skal afgjøre det. Grunden, hvorfor det er nødvendigt at have denne Styrke til Tjeneste Mæret rundt, er ingenlunde alene for at faae Garnisonstjenesten udført, som det er blevet fremhævet her, men det er for at faae en Del af Mandstabet bedre uddannet end den øvrige Del. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds viste den Forskjel, der var i Tjenestetiden, fra 7½ Maaned til 19 Maaneder; det er ganske rigtigt; men det er netop, fordi nogle ligge i 19 Maaneder inde, at man er istand til at lade de Andre kun gjøre 7½ Maanedes Tjeneste. Det er en almindelig Erfaring mellem Soldater, og Mange i denne Sal have vel ogsaa været Soldater, foruden dem, der ere det af Livsstillig, at de mindre Uddannede støtte sig til de mere Uddannede; man har under Krigsforhold tidt set, saaledes som et æret Medlem (N. Jensen, Skanderborg Amts 2den Valgfreds) igaar bemærkede, at man har maattet sætte Mandstabet, som kun var uddannet i kort Tid, 6 Uger f. Ex, ind i Kæfkerne, og det gaar godt nok, naar de kunne støtte sig til ældre Kammerater, men de kunne paa ingen Maade staa paa egne Ben. At ville sammensætte en Hær af lutter saadanne i kort Tid uddannede Folk vilde lede til absolut Nederlag, det vilde efter min Mening ligefrem være en Synd. Jeg kan derfor tage det Udtryk op, som ogsaa blev brugt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds, at jeg har været at stille Forslag om 5 Maaneders Uddannelsesid, uagtet jeg meget godt veed, at ikke alle mine Kammerater ere stemte derfor, men jeg har gjort det, fordi det er min Overbevisning, at det vil kunne gaa, dog kun paa den Betingelse, at en Del af Styrtten bliver holdt inde Mæret rundt, og denne Betingelse, mine Herrer, kan jeg ikke fravige. At Garnisonstjenesten, som af et æret Medlem fremhævet, skulde være saa skadelig i og for sig, kan jeg paa ingen Maade tro; Garnisonstjenesten, rigtigt anvendt, og selv Vagtstjenesten, som jo kun her i Kjøbenhavn spiller en væsentlig Rolle, tror jeg slet ikke kan være skadelig, og jeg tror heller ikke, at sagtyndige Militære, efter at have læst det Forslag, som her foreligger, paa nogen Maade ville være af den Mening, at man kunde opgive den længere Tjenestetid, efterat den første Uddannelse er forfærdet til fem Maaneder. Et andet væsentligt Punkt, hvorpaa saa Meget beror, som blev fremhævet igaar, er Befalingsmændenes Antal og Uddannelse. Jeg har her, ligesom i de tidligere Lovforslag, der have været forelagte, foreslaaet flere faste Befalingsmænd, omtrent ligesom i det sidste Forslag, men det er jo meget begrundet i, at vi ikke have kunnet faae værnepligtige Befalingsmænd i tilstrækkeligt Antal, og naar det ærede Medlem for Kræstø Amts 6te Valgfreds har ment, ligesom det ogsaa blev udtalt af det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgfreds

(B. Solm), saavidt jeg erindrer, at man godt kunde udtage flere Befalingsmænd ved Evang, maa jeg tilstaa, at saaledes som jeg betragter Sagen, er det rigtigt, at Evang anvendes, naar den er nødvendig, men at man nødig skal anvende mere Evang, end der er nødvendig. Jeg holder ligesom det ærede Medlem for Ljstved Amts 2den Valgfreds (Sagd) paa, at det er Evn, der skal bringe til at overtage Befalingsmændsposterne, de være høje eller lave, og jeg kan derfor ikke paa nogen Maade gaa ind paa at udtage flere ved Evang end strengt behøves; det har jeg ogsaa viist ved væsentlig at opgive Underfororalinstitutionen som tvungen. Jeg maa endnu gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kræstø Amts 6te Valgfreds (Bojzen), og det er den, at det ikke er nok, at man udpeger Befalingsmænd og uddanner dem akkurat til at blive Befalingsmænd, men det, der dreier sig, saa væsentlig om, er, at disse akkurat Uddannede siden komme til at forrette en vis Tjeneste for at vinde Fasthed i den Stilling, de bestede, for at vinde Routine, jeg kan gjerne bruge det Udtryk, men det er det, det styrker paa. Disse Stillinger ere nemlig ikke saa tillokkende, særligt ikke for Korporaler; der har tilbuddt sig saa faa af dem, at vi ikke have kunnet faae det Antal, som er nødvendigt, og da dette nu viser sig efter flere Aars Erfaring, har jeg ikke troet at burde basere en Hærorodning paa, at vi for Fremtiden lettere ville faae dem, end vi hidtil have faaet dem, da Antallet af dem aarligt, ligetil det Sidste, er aftaget. Det er et daarligt Standpunkt, mine Herrer, at Hæren, naar der paa eengang blæses i Trompeten, og vi skulle rykke ud, saa staaar blottet for Befalingsmænd; jeg kan forsikre, at den menige Soldat i høj Grad ser op til sine Befalingsmænd, han veed ret godt at vurdere dem, for ham har det en overordentlig stor Betydning at se, at hans Befalingsmænd virkelig forstaa, at sere ham. Jeg har under Krigen hørt saadanne Udtalelser af menige Soldater, naar det tidt ikke gif os saa heldigt, desværre: Havde vi haadt vore gamle Officerer, var det maasse gaaet os bedre. Det er ikke det alene, at ville Noget, man maa ogsaa kunne det. For den store Mængde af de værnepligtige Befalingsmænd, i det Mindste for dem, der ikke have ligget længere inde til Tjeneste, er det umuligt at opnaa Dygtighed og Fasthed, og derved denne Tillid netop hos den menige Soldat, hvorpaa det kommer saa overmaade meget an. Der er et andet Punkt, som ogsaa ligger mig meget paa Hjerte, og som er blevet omtalt, det er Officersskolen og Clevskolen, hvilket staa i meget nær Forbindelse med, hvad jeg her har tidligere omtalt, Kommandopersonalet. Evad Clevskolen angaar, da er denne ingenlunde ny, den er ikke fra 1867, saaledes som det er blevet sagt, den blev kun omformet dengang. Den har altid uddannet en dygtig Underofficersklasse og